

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

CV DŢIHTVL SĂPTĂMŢINI

Duminica a XX-a după Rusalii

Când gândul devine faptă

Este atât de cunoscut episodul Învierii fiului văduvei din Nain încât nu este deloc nefiresc să crezi că nu mai ai nimic de spus pe această temă. Nu doar pentru că este una dintre cele trei învieri din morți săvârșite de Mântuitorul Hristos și relatate în Sfintele Evanghelii (în afară de Învierea Sa din morți), ci și pentru că mila revărsată de Domnul asupra îndoliatei mame a fost subiectul a multe și măiestre cuvântări.

Așa după cum bine se știe, minunea se petrece într-un cadru „neprogramat”, într-una din călătoriile lui Iisus prin cetățile Țării Sfinte. „Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime. Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea” (v. 11-12). În cei trei ani și jumătate este mai mult decât probabil ca învățătorul lumii să fi întâlnit, în repetate rânduri, cortegii funerare. Cu toate acestea, singurul drum spre locul de îngropare întrerupt de Iisus a fost acesta, la poarta cetății Nain. Căci aflăm că „văzând-o Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui” (v. 13-15).

Desigur, ne putem întreba de ce la Nain? Iarăși, de ce Iisus n-a intervenit mereu în cazuri asemănătoare, de ce nu a amânat drumul spre groapă al celorlalți oameni adormiți pe care îi va fi întâlnit? Sunt întrebări legitime pentru mintea noastră omenească, atât de palid chip al rațiunilor divine. Deoarece nu se putea ca Acela Care a rânduit toate, Care a pus păcatului hotar prin moarte, Care a dat lege lumii și vieții omenești, să afecteze natura relațiilor așezate de El proniator în lume. Dar învieri și minuni s-au produs, ele ce sunt? Nu sunt lezări ale aceluiași legi naturale invocate mai devreme? Nu, nu le spunem lezări, ci demonstrații ale atotputerniciei divine, ale limitelor unor reguli conforme cu mărginirea firii umane. Sunt chipuri excepționale prin care Hristos-Domnul propovăduiește Evanghelia vieții arătând fapta miraculoasă ca apanaj al Persoanei Sale divino-umane. Iisus nu strică legile firii umane, ci arată sensul lor. Nu le anulează, ci le pune în antiteză cu absolutul pe care cei de față la minuni îl pregustă înaintea venirii Sale întru slavă.

Legile rămân valabile și după ce Hristos face minunea, orice minune, dar oamenii realizează că lumea în care își mișcă

țelurile și grijile este doar un chip, o icoană a Împărăției cerurilor spre care trebuie să tindă, acolo unde miracolul învierii devine firesc.

De ce la Nain? Pentru că aici a hotărât Domnul că fapta ar impresiona mai mulți oameni, că îi va schimba, că îi va atrage la Evanghelia iubirii. Și pentru că I s-a făcut milă. Dar nu I se făcuse milă până atunci, la vederea celorlalți triste procesiuni? Probabil că da, imposibil să nu. Dar acum Evangelistul notează: „I s-a făcut milă” (v. 13). De ce? Pentru că imediat Hristos acționează: îl învie pe tânăr și aduce bucuria în jur. Așadar, mila este un sentiment care se cere întrupat. Un gând ce trebuie împlinit. Nu este suficient să îți fie milă de la distanță. Trebuie să ajuți, să oferi, să sprijini, să dai alinare, să mângâi, să plângi cu celălalt. Altfel, gândul nobil se pierde și, odată cu el, șansa de a ne face chipuri smerite ale Mântuitorului Hristos. „Că mai mare decât cerurile este mila Ta și până la nori adevărul Tău” (Ps. CVII, 4).

ASTA E CALEA!

Iuliana Iustina Stănculescu

E greu de exprimat în cuvinte ce simți atunci când lângă tine, cineva realizează că "Asta e Calea!". Că nimic din această lume și din cea viitoare nu este mai de preț decât dragostea pentru Dumnezeu. E emoționant să realizezi că într-o clipă viața toată o poate lua de la capăt. Că nu există alt adevăr pentru tine decât în relația cu Dumnezeu. Că dincolo de icoană nu e decât cer, pentru că în icoană, e viu, Sfântul. E aproape tulburător să știi că ai contribuit, cu puțin, la bucuria unui om, chiar și dacă acest lucru l-ai putut face doar pentru un sfârșit de săptămână.

Cred că oprește-te în a nu face lucruri pentru oameni e să crezi că poți face oricum prea puțin, așa încât, te gândești: decât să fie meschin gestul, mai bine nu faci deloc. Este un paradox alcătuit din deznădejde, mândrie și susținut de neputința pe care ne-o dă, de fapt, omul vechi. E și un "dinte pentru dinte" acolo, pentru că nu faci,

poate și pentru că altul nu a făcut pentru tine. E minunat, însă, să accepți să faci parte din experiența de a primi și din experiența de a cere și apoi iar a primi și iar a cere. E un melanj odihnitor de slăbiciune asumată și abandon, în propunerea cuiva mai puternic ca tine. Am încercat să fiu acest melanj și să îmi înving aripile mele atente de cloșcă și dorința de a da toate.

Ultima dată când am ajuns la Cheia în afară de acest august, Părintele Stareț Damian m-a binecuvântat la plecare și mi-a zis că mă mai așteaptă pe acolo și să vin și însoțită. Și am dat un mail într-o inconștiență naivă anunțând peste o sută de oameni că mergem la Cheia. Și așa ne-am strâns 21. Datorită unor oaspeți, Părintele avea exact 21 de spații de cazare, dar n-am știut asta până am ajuns acolo. Ciudat sau nu... Întâmplător sau nu. Cu siguranță, nici ciudat, nici întâmplător, mi-am spus, pentru că acești 21 am fost exact cei care trebuia să fim. Un grup frumos prin diversitatea sa, cu oameni cunoscuți, cu alții pe care acum i-am cunoscut, șase mașini ca șase cai trăgând o căruță inundată de veselie.

Ne-am folosit. Am fost însetați de cuvintele părinților din Mănăstirea Cheia, de peisaje și de povârnișuri greu de cucerit după ce ne-am ridicat de la birou, de mâncarea care pare întotdeauna mai bună decât data trecută și întotdeauna mai bună ca oriunde, de icoane atent lucrate de părinții și frații mănăstirii, de dragostea cu care ne-au primit, de fiecare dintre noi.

ÎNCEPUT DE DRUM

Pr. Mihai Gojgar

Pe **3 octombrie a.c.**, în Biserica „Sf. Dumitru – Poștă” s-a semnat contractul de execuție lucrări de construcție între **Parohia Sf. Dumitru – Poștă și S.C. Trinius Restauro Construct S.R.L.**

Obiectul contractului îl constituie proiectul „**Consolidare, restaurare Biserica Sf. Dumitru – Poștă. Reamplasare zvonită existentă, grupuri sanitare**”. Este un moment foarte important pentru sfântul nostru lăcaș, un început care ne responsabilizează la maxim, promițându-ne fericirea vederii bisericii noastre în haină de lumină la momentul resfințirii.

Avem în față un drum lung, cu multe încercări și suferințe, materiale și spirituale. Costurile financiare necesare îndeplinirii acestui ideal sunt enorme. Cineva întreba acum câteva luni dacă nu ar trebui să fim mai realiști și să nu avem speranțe prea mari în privința strângerii de fonduri. Nu! Oare nu așa se va vedea puterea lui Dumnezeu, prin slăbiciunea noastră? Nu speranțele noastre trebuie să fie mai mici, ci eforturile de a deveni mai buni, mai jertfelnici, mai lucrători în lume și în relațiile cu semenii trebuie să fie mărite considerabil.

Acestea sunt gândurile care ne înveșmântează inimile la început de drum. Ridicarea unei biserici sau restaurarea ei completă, cazul nostru, este șansa intrării în istoria unei comunități, locale sau naționale. Suntem onorați că putem participa la împlinirea voii lui Dumnezeu, în Biserica de Jurământ, monument istoric, unde de

500 de ani oamenii stau în brațele Maicii Domnului și cer ajutor Mântuitorului Hristos. Credem că nu întâmplător contractul este datat cu ziua de 3, iar firma constructoare are un nume așezat sub binecuvântarea Preasfintei Treimi. Nădăjduim ca Bunul Dumnezeu să ne ocrotească, să fie permanent în gândurile noastre, iar cu ajutorul Său, vom reuși să depășim toate obstacolele.

„Nu te teme.
Cred numai”
(Marcu V, 36)

REZISTENȚA PRIN CULTURĂ

Emanuel Tudor

"Rezistența prin cultură" o expresie foarte des uzitată, atunci când se face referire la acțiunile culturale cu un puternic substrat anti-bolșevic al intelectualității românești în perioada comunistă. Cenzura se manifesta foarte agresiv, înlăturând textele și manifestările artistice, ce puteau fi suspectate că ar conține mesaje ascunse împotriva regimului și de aceea în acea perioadă cuvintelor și manifestărilor exterioare li se dădea o foarte mare atenție. După două decenii de libertate prost înțeleasă, totul este permis, activităților culturale de calitate nu li se mai acordă importanță, iar sub asaltul modului de viață occidental asupra tradițiilor și valorilor românești, tinerele generații primesc o educație din ce în ce mai precară, în care moralitatea creștină și ideea de apartenență la un neam sunt din ce în ce mai diluate, mai teoretizate, ducând la pierderea identității și transformarea lor într-un soi de cetățeni universali. Pentru tânărul de astăzi această criză identitară poate avea urmări dezastruoase deoarece atunci când legătura cu trecutul îți este ștersă iar rădăcinile tale sunt retezate, nu mai ești conștient cine ești cu adevărat și ce anume te reprezintă, nu mai ai ce anume să aperi pentru că nu te mai identifici cu nimic și atunci într-un soi de frenezie colectivă îmbrățișezi aceste tipuri de așa zisă gândire modernă care îți înăbușă conștiința și te transformă din om ca încununare a creației într-un biet animal rațional cu limbaj articulat.

În aceste condiții, pasivitatea nu poate fi o opțiune pentru noi, iar "rezistența prin cultură" nu poate fi un termen care aparține trecutului, ci o necesitate mai importantă ca oricând pentru că numai prin acțiuni culturale de promovare a valorilor creștin-ortodoxe într-un mod inteligent și cu mult bun simț putem rezista în fața acestor influențe nefaste, oferind tinerilor care încearcă tot felul de

paliative, o soluție reală la căutările lor, care să le domolească neliniștile interioare și motive de a nu mai avea sentimentul că societatea este un loc nepriam în care de cele mai multe ori ești singur într-o mare de oameni.

Trebuie să ne rupem din acea stare de comoditate care ne face inactivi și nelucrători pentru că ortodoxia ne cerem să fim vii și să aducem roade în ciuda condițiilor mai puțin favorabile, să nu spunem că nu este timpul smochinelor, să rezistăm.

Sf. Cuv. Parascheva

SF. PARASCHEVA

diac. Bogdan Bădiță

*Preacuvioasei noastre Maici,
mult-milostivei Parascheva,
prinos de umilință îi aducem noi,
nevrednicii păcătoși, pentru mijlocirile sale.*

În fiecare an, pe 14 octombrie, Biserica Ortodoxă prăznuiește pe Cuvioasa Maică Parascheva. În chip deosebit, ea este cinstită în Moldova, întrucât de mai bine de 350 de ani moaștele ei se găsesc la Iași. Atât pentru cei care nu știu despre Sfânta Parascheva decât că este ocrotitoarea Moldovei, cât și pentru cei care au o evlavie deosebită pentru ea, voi aminti foarte pe scurt despre viața sa.

S-a născut în Epivata, în apropiere de Constantinopol și a fost crescută în frică de Dumnezeu. Când avea doar 10 ani, fiind cu părinții la Sfânta Liturghie, auzind cuvântul Evangheliei: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”, s-a sădit în inima ei dorul de desăvârșire. După moartea părinților ei, împarte averea sa săracilor și se retrage în pustie. Viețuiește acolo până la vârsta de 25 de ani când, într-o noapte, un înger îi spune în vis să se reîntoarcă la locurile părintești, căci acolo va trece la cele veșnice, lăsând trupul pământului din care s-a născut. Merge în Epivata unde își dă sufletul său într-o odihnă Mirelui ceresc. A fost îngropată ca o străină, fără ca nimeni să știe cine era. Moaștele sale au fost descoperite în chip minunat, căci a

fost îngropat lângă moaștele ei un trup al unui marinar. Dar Sfânta s-a arătat în vis unor credincioși înconjurată de îngeri. Iar unul dintre îngeri le-a spus să ia moaștele Sfintei Parascheva din acel loc. Așadar, moaștele sale sunt așezate în biserica „Sfinții Apostoli” din Epivata. De aici, moaștele Sfintei au fost mutate la Târnovo, apoi la Belgrad, la Constantinopol și, în anul 1641 au fost aduse la Iași, în timpul domnitorului Vasile Lupu, așezate la mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi”. În anul 1955, la 14 octombrie, moaștele au fost mutate în Catedrala mitropolitană din Iași. Aici zilnic vin oameni de pe tot cuprinsul țării să-și plece genunchiul la racla cu sfințele sale moaște.

Dintre toate minunile săvârșite, voi aminti una făcută pe 14 octombrie 1951, fiind de față și părintele Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria. Atunci au venit la racla Sfintei două creștine din Focșani, care au vrut să îi așeze Sfintei Parascheva sub cap o pernă, drept mulțumire pentru ajutorul acordat. Apropiindu-se de raclă, Sfânta și-a ridicat singură capul, iar după ce femeile i-au pus perna adusă și s-au închinat, Sfânta Parascheva și-a lăsat iarăși capul pe pernă.

Foarte multe minuni fac sfinții mereu și nu contează la câte raclă de sfinți ne închinăm. Ceea ce contează este credința pe care noi trebuie s-o avem, atunci când alergăm să cerem ajutorul. Toți sfinții ne ajută și la orice raclă din lumea aceasta s-au făcut minuni, importantă este evlavia și convingerea că ei vor asculta rugăciunea noastră și ne vor ajuta.

Ivona Boitan

Faci mata o cerere...și insiști! An după an, până la adânci bătrâneți

Trăim în lumea lui "repede" ne închinăm acestui chip cioplit de cel puțin trei ori pe zi, dimineața, la prânz și seara, când mâncăm ceva "pe repede înainte". Ceva semi-preparat pentru ca semi-digerat încă nu se găsește. Căutăm mașini rapide, care să accelereze de la 1 la 100 km în câteva secunde cu aceeași frenezie cu care alergăm după paste de dinți care să acționeze imediat spre albirea dinților. Ne dam în vânt după orice are efect "repede", "imediat", "instant".

Repede ne căsătorim, repede divorțăm.

Repede ne îndrăgostim, repede ne trece.

Repede ne facem prieteni, repede-i uităm.

Nu ne luăm bine o mașină că vrem alta. Modelul de telefon expiră chiar în timp ce îl plătim. Pantofii se demodează de la magazin până acasă...hai că nu mai bat apa-n piua, că ați înțeles ideea, doar traim în aceeași lume! Întrebarea este cum să vorbești în această lume despre Ioachim și Ana, drepții părinți care s-au rugat înflăcărat pentru un copil, până la adânci bătrâneți...Ce din noi să înțeleagă stăruința lor, răbdarea lor, credința lor...Ca să înțelegi ceva trebuie să-l racordezi la ceva din interiorul tău.

Ioachim și Ana au avut credință, nădejde și dragoste. Și mai mult decât toate, dragoste pentru Dumnezeu...ei doreau acel copil nu pentru ei, nu ca să le aline bătrânețile, nici pentru ca să-i cumpere toată gama de produse pentru copii care înviorază rafturile supermarketului, nici măcar din dorința de a scăpa de rușinea de a nu avea copii ci doar ca să-l ofere lui Dumnezeu. Îi cereau lui Dumnezeu un copil pe care să-l ofere lui Dumnezeu. Afit de mult îl iubeau că voiau un copil pe care să-l dăruiescă.

Treceau anii, încăruneau, rămăneau fără dinți și fără puteri dar ei îl cereau în continuare lui Dumnezeu un copil. Cu cât rușinea de a nu avea copii creștea, (ei! urmașii lui David, Iuda, Levi, ei!, marii descendenți ai prorocilor și împăraților, ei dovediți sterpi...

ce rușine!), cu atât creștea și rugăciunea lor. Nu se întrebau dacă e posibil, dacă biologicul îi susține, nu își puneau problema cum și când se va naște copilul lor sau dacă se va naște. Nu se gândeau la cromozomi, ADN, celule, nu se gândeau la ce spun ultimele descoperiri științifice referitor la copiii născuți la bătrânețe. Ei cereau.

Stăruința în rugăciune este un punct de bază al Evangheliei: orbul stăruie, femeia cananeancă stăruie, tatăl lunaticului stăruie...dar parcă nimeni nu stăruie, an după an, ceas după ceas, așa cum o fac cei doi bătrâni sfinți părinți, Ioachim și Ana. În mod clar Dumnezeu i-a auzit de prima dată, cel mai probabil i-a auzit chiar înainte de a-și formula ei prima cerere dar i-a lăsat astfel ca să ne fie nouă pildă, ca să arate că la Dumnezeu toate sunt posibile și ca să ne atenționeze că pruncul născut din Ana (ceea ce se tâlcuiește "har") va aduce prin răbdare pe Maria (sau Mariam-adica lumina) și din alte ratiuni dumnezeiești pe care le înțelegem sau nu, asta nu are importanță acum. Important este să înțelegem și să urmăm exemplul lor de stăruință în rugăciune. Să cerem fără să ne gândim dacă se poate sau nu, care e calea, ce spune statistica, ce zic prietenii, sau ce indică tratatele științifice. Să fim convinși că ceea ce cerem e bine și să închinăm obiectul cererii noastre lui Dumnezeu. Și să stăruim. Să stăruim.

Calitatea rugăciunii noastre ține de Dumnezeu, dar cantitatea ei, ține de noi. Așa că să facem ce putem și să lăsm restul în seama și în grija lui Dumnezeu.

P.S. Acesta a fost doar o meditație pe marginea zilei de 9 septembrie și nu o explicație teologică a semnificației ei.

Cu multă bucurie vă anunțăm că de acum puteți urmări activitatea Bisericii Sf. Dumitru - Poșta pe noul nostru site <http://sfantuldumitrupepost.ro/>

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din **Dimitrios** în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele! Vă așteptăm cu nerăbdare!

**Fii ctitor
cu 1 euro!**
RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

PROGRAMUL SERILOR CATEHETICE OCTOMBRIE 2012

- 15.10 – Ființa și însușirile lui Dumnezeu;
– cap. 7 din Evanghelia după Matei
- 22.10 – Sfânta Treime;
– cap. 8 din Evanghelia după Matei
- 29.10 – Lumea nevăzută;
– cap. 9 din Evanghelia după Matei

Pentru a primi varianta digitală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

Biserica
Sf. Dumitru - Poșta

Str. Franceză Nr.1
sector 3, București

0727 394 631